Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 4411/18
27.03.2019. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Ненада Стојановића и Сандре Пауновић, чланова већа, са судским саветником Небојшом Стојановићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Оператора дистрибутивног система „ЕПС Дистрибуција“ д.о.о. Београд, Огранак Електродистрибуција Пирот, Таковска 3, ради поништаја решења туженог Општинског већа Општине Димитровград, број 06-21/18-15/94-10 од 19.02.2018. године, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној 27.03.2019. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Општинског већа Општине Димитровград, број 06-21/18-15/94-10 од 19.02.2018. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда, II-2 У. 10856/16 од 31.08.2017. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Општине Димитровград, Општинске управе, Одељења за привреду и финансије, Групе за локалну пореску администрацију, број 434-1/39/2015 од 06.05.2015. године, којим је тужиоцу, између осталог, утврђена и наложена за уплату локална камунална такса за 2015. годину, за коришћење простора на јавним површинама и испред пословних просторија у пословне сврхе, за: друге објекте (бандере, трафостанице и др.)-сеоска насеља; подземне и надземне инсталације, водоводи и сл.-сеоска насеља; подземне и надземне инсталације, водоводи и сл.-

градско подручје, подземне и надземне инсталације, водоводи и сл.-приградско подручје; други објекти: (бандере, трафостанице и сл.)-градско подручје и други објекти: (бандере, трафостанице и сл.)-приградско подручје, у месечном износу од 1.158.692,50 динара, односно у укупном износу од 13.904.310,00 динара, с тим што је утврђени износ локалне комуналне таксе обвезник дужан да плаћа месечно до 15. у месецу за претходни месец, а да је доспеле неизмирене обавезе порески обвезник дужан да уплати у року од 15 дана од дана достављања овог решења.

У тужби поднетој Управном суду 15.03.2018. године, тужилац се позива на одлуку Уставног суда ІУо-103/2015 од 09.11.2017. године, којом се утврђује да одредба члана 1. тачка 2. Одлуке о трећој измени и допуни Одлуке о локалним комуналним таксама ("Службени гласник општине Баточина", бр. 19/14) није у сагласности са законом, а која одлука се односи на локалну комуналну таксу која је идентична предметној локалној комуналној такси уведеној Одлуком о локалним комуналним таксама Скупштине општине Димитровград ("Службени гласник Града Ниша, бр. 106/14). Истиче да је Одлука о локалним комуналним таксама незаконита, због чега је незаконит и управни акт који је на основу исте донет. Наводи да су погрешно примењене одредбе Закона о планирању и изградњи, Закона о енергетици и Закона о општем управном поступку. Наводи да је диспозитив оспореног решења неразумљив и противречан сам себи, тј. разлозима решења, да су разлози нејасни, противречни, да је чињенично стање утврђено једнострано, без навођења прописа којима је предвиђен овакав вид утврђивања чињеничног стања и на основу којих докумената је утврђено шта се сматра јавном површином, којим актима су утврђене јавне површине, које све катастарске парцеле чине јавну површину. Позива се на мишљење Министарства финансија Републике Србије, број 011-00-00765/2016-03 од 24.08.2016. године, да се под јавном површином не може сматрати простор изнад или испод површине земље, па с тим увези, за линијске инфраструктуре не може се утврдити локална комунална такса. Предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

Тужени органа је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списа ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да се тужени орган водио примедбама наведеним у пресуди Управног суда, II-2 У. 10856/16 од 31.08.2017. године, према којима је првостепени орган пропустио да наведе разлоге, а то није учинио ни тужени орган у образложењу оспореног решења, због којих тужиоцу одређује локалну комуналну таксу за коришћење простора испод јавне површине. Чињеница да је комунална такса у овом случају утврђена због постојања таквог Тарифног броја у наведеној Одлуци о комуналним таксама, сама за себе није довољан разлог, код наведених одредаба члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне саомоуправе и члана 5. тачка 4) Одлуке о локалним комуналним таксама, да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на

јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности. С тога је тужени орган, цитирајући између осталог и одредбе члана 2. став 1. тачка 4, 6, 22. и 26. Закона о планирању и изградњи ("Службени гласник РС", број 79/09...24/11), констатовао да јавна површина није линија у нивоу тла, већ земљиште које је као такво одређено планским документом и на коме могу да се налазе објекти, било да су они подземни или надземни, да испод и изнад јавне површине не постоји тло (земљиште) друге намене на коме су изграђени подземни и надземни објекти, да је термин "испод" и "изнад" јавне површине измишљена категорија коју закон не познаје, да су површине јавне намене и јавне површине Димитровграда дефинисане Генералним планом Димитровграда и Просторним планом Општине Димитровград. Са изнетог, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, јер је нашао да је правилно одлучио првостепени орган када је ожалбеним решењем од 06.05.2015. године, утврдио локалну камуналну таксу за 2015. годину, за коришћење простора на јавним површинама и испред пословних просторија у пословне сврхе, за: друге објекте (бандере, трафостанице и др.)-сеоска насеља; подземне и надземне инсталације, водоводи и сл.-сеоска насеља; подземне и надземне инсталације, водоводи и сл.-градско подручје, подземне и надземне инсталације, водоводи и сл.-приградско подручје; други објекти: (бандере, трафостанице и сл.)-градско подручје и други објекти: (бандере, трафостанице и сл.)-приградско подручје, у месечном износу од 1.158.692,50 динара, односно у укупном износу од 13.904.310,00 динара. Тужени орган налази да је првостепени орган на утврђено чињенично стање правилно применио одредбе члана 6. тачка 3, члана 7. став 1, члана 11. став 1, члана 12. и члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе, као и да је висина таксе утврђена у складу са Тарифним бројем 4. тачка 2. подтачка г и тачка 3. истог Тарифног броја Одлуке о локалним комуналним таксама.

Имајући у виду наведену пресуду Суда, као и разлоге дате у образложењу оспореног решења, Суд налази да је тужени орган, у смислу одредбе члана 70. став 1. Закона о управним споровима, својим активним непоступањем поступио противно примедбама суда у погледу поступка изнетим у пресуди, II-2 У. 10856/16 од 31.08.2017. године. Ово стога, што оспорено решење и даље не садржи разлоге због којих тужиоцу одређује локалну комуналну таксу за коришћење простора испод јавне површине, јер чињеница да је комунална такса у овом случају утврђена због постојања таквог Тарифног броја у наведеној Одлуци о комуналним таксама, сама за себе није довољан разлог, код наведених одредаба члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 5. тачка 4) Одлуке о локалним комуналним таксама, да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности. У прилог наведеном је и Одлука Уставног суда ИУо-103/2015 од 09.11.2017. године, којом је испитујући сагласност једне од општинских одлука са законом, Уставни суд утврдио да се ради о увођењу таксе за сваки дужни метар заузете површине за оптичке каблове, високонапонске каблове, кабловску канализацију, магистралне водове, челичне цевоводе, нафтоводе, гасоводе, дакле инфраструктурне објекте изграђене испод или изнад јавне површине на основу грађевинске дозволе и техничке документације, те да се, у наведеном случају не ради о привременом

коришћењу простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, због чега се постављање ових објеката не може довести у везу са коришћењем простора на јавним површинама у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе. Како Законом о финансирању локалне самоуправе није предвиђена могућност увођења локалне комуналне таксе за постављање линијских инфраструктурних објеката испод или изнад јавне површине, већ само за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, то је Уставни суд оценио да одредба члана 1. тачка 2. Одлуке о трећој измени и допуни Одлуке о локалним комуналним таксама, којом је предвиђено да за сваки дужни метар заузете површине утврђује такса у дневном износу од 1,20 динара, и то за оптичке каблове, високо напонске каблове, кабловску канализацију, магистралне водове, челичне цевоводе, нафтоводе, гасоводе, није у сагласности са одредбом члана 15. тачка 9) Закона о финансирању локалне самоуправе.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 27.03.2019. године, II-3 У. 4411/18

Записничар,
Небојша Стојановић,с.р.

Председник већа-судија,
Драган Јовановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ